

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 538/07
12.09.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Olge Đuričić, predsednika veća, Tomislava Medveda i Obrada Andrića, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog suda Biljanom Šundarić, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužilaca: AA i BB, koje zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv tužene Žalbene komisije Vlade Republike Srbije - Beograd, Ul. Nemanjina br. 11, radi poništaja rešenja broj: 120-00-144/2006-01 od 29.12.2006. godine, u predmetu isplate dodatka na platu za prekovremeni rad, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 12.09.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Žalbene komisije Vlade Republike Srbije - Beograd, broj: 120-00-144/2006-01 od 29.12. 2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužilaca u vezi sa nedonošenjem prvostepenog rešenja Ministarstva unutrašnjih poslova, povodom zahteva za isplatu dodatka na platu po osnovu prekovremenog rada, rada na dan državnog i verskog praznika i rada noću.

Tužioci podnetom tužbom, preko punomoćnika, pobijaju zakonitost osporenog rešenja tužene sa svih razloga propisanih odredbom člana 10. stav 1. tač. 1. i 3. Zakona o upravnim sporovima. U tom smislu su naveli da Zakon o unutrašnjim poslovima ne sadrži odredbe o određivanju i načinu obračuna plata zaposlenih već upućuje da se primenjuju propisi o državnoj upravi, pa kako je Zakonom o platama u državnim organima i javnim službama propisano da dodatak na platu pripada za prekovremeni rad, rad na dan državnog i verskog praznika i za rad noću, to smatraju da je u konkretnom slučaju povređen zakon na njihovu štetu. Ovo s toga što se za sve pripadnike policije plate obračunavaju na bazi 174 radna sata mesečno, bez obzira koliko su sati mesečno radili, a što je utvrđeno veštačenjem od strane veštaka ekonomske struke u više predmeta koji se vode po istim osnovama pred Opštinskim sudom u Valjevu. Dalje su naveli da su u osporenom rešenju pogrešno citirane odredbe Zakona o radu u vezi sa preraspodelom radnog vremena gubeći iz vida da se prilikom primene preraspodele prvo donosi rešenje o preraspodeli radnog vremena u određenom periodu kao i pojedinačna rešenja za zaposlene na koja se preraspodela odnosi, pa kako nije postupljeno na ovaj način, to su tokom celokupnog perioda obuhvaćenih tužbom, svakog meseca radili duže od punog radnog vremena, i da nije bilo meseca kada su zbog preraspodele radili kraće, jer im takva rešenja nisu ni uručivana. U konkretnom slučaju činjenično stanje o tome da li tužioci imaju prekovremene sate rada, rad na dan praznika ili noću, koliki je ukupan fond tih radnih sati, su nepotpuno utvrđeni. Osim toga tuženi pogrešno smatra da je pojedinačnim rešenjima prvostepenog organa o određivanju koeficijenata za obračun i isplatu plata ostvareno pravo na uvećanje osnovnog koeficijenta i to ne manje od 30% na mesečnom nivou ali je izgubio iz vida da zaposleni imaju pravo na koeficijent kojim se određuje prema platnoj grupi ili platnom razredu, uvećanje za taj koeficijent po osnovu posebnih uslova rada, težine i prirode poslova i zadataka, a ne po osnovu dodatka na platu. Takođe, su tužioci naveli da je neprihvatljiv stav tuženog organa da od stupanja na snagu Zakona o policiji (29.11.2005. godine), ostvaruju pravo na koeficijent za obračun plata koji je od 30% do 50% nominalno veći od koeficijenta za druge državne službenike, pri čemu, treba posebno imati u vidu da su Zakonom o policiji propisana manja prava i nepovoljniji uslovi za zaposlene od opšteg Zakona o radnim odnosima u državnim organima, zbog čega je Ustavnom sudu Republike Srbije podnet zahtev za ocenu ustavnosti i zakonitosti. Konačno, tužioci se u tužbi pozivaju i prilažu presudu Opštinskog suda u Valjevu P.1. br. 1554/05 od 02.2.2005. godine, kojom je usvojen tužbeni zahtev pripadnika OUP-a ____, a kojim su tražili isplatu dodatka za prekovremeni rad, rad na dan praznika i rad noću, u kom postupku zakonski zastupnik prvostepenog organa nije dostavio kako odgovor na tužbu tako i žalbu, pa je presuda postala izvršna 28.2.2006. godine. Predložili su da sud tužbu uvaži i osporeno rešenje poništi.

Tužena u odgovoru na tužbu, ostajući pri navodima iz obrazloženja osporenog rešenja, predložila je da sud istu odbije.

Rešavajući ovaj upravni spor na osnovu činjenica utvrđenih u upravnom postupku na osnovu čl. 38. st. 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96) i ispitujući zakonitost osporenog rešenja na osnovu čl. 39. st. 1. istog Zakona, Vrhovni sud Srbije je, ocenom navoda tužbe, odgovora na istu i spisa predmeta ove upravne stvari, našao da je tužba osnovana.

Prema obrazloženju osporenog rešenja tužena je navedenu odluku iz dispozitiva istog donela s razloga što je povodom žalbe tužilaca, a po prijemu obaveštenja prvostepenog organa o razlozima nedonošenja rešenja po

zahtevu žalilaca, ocenila da je prvostepeni organ propustio da donese rešenje bez postojanja opravdanih razloga, pa je primenom odredbe člana 236. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku rešila predmetnu upravnu stvar. Po oceni tužene, zahtev tužilaca za isplatu tražene naknade nije osnovan, jer su posebni uslovi rada policijskih službenika i drugih zaposlenih u Ministarstvu unutrašnjih poslova, prema odredbama Zakona o policiji, vrednovani utvrđivanjem koeficijenata za obračun plate koji je od 30% do 50% nominalno veći od koeficijenata za druge državne službenike. S toga se, po oceni tužene Zakon o platama u državnim organima i javnim službama ne može primeniti jer je utvrđenim koeficijentom već izvršeno vrednovanje posebnih uslova rada. U vezi s tim, a primenom Pravilnika o platama radnika Ministarstva unutrašnjih poslova tužiocima je rešenjima prvostepenog organa određen koeficijent za obračun i isplatu plate, pa su njihov zahtev i žalba neosnovani.

Međutim, po nalaženju Vrhovnog suda Srbije, ovaj spor se za sada ne može raspraviti na osnovu činjenica utvrđenih u upravnom postupku zbog toga što su iste u bitnim tačkama nepotpuno utvrđene, što u pogledu utvrđenih činjenica postoji protivurečnost u spisima, što je iz utvrđenih činjenica izveden nepravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja, kao i sa razloga što su u upravnom postupku povređena pravila postupka, a što je bilo od uticaja na rešenje ove upravno-pravne stvari. Ovo s toga, što je odredbom člana 236. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku ("Službeni list SRJ", br. 33/97 i 31/01), čijom primenom je doneto osporeno rešenje, propisano da drugostepeni organ može rešiti upravnu stvar prema stanju u spisima predmeta, ali u tom slučaju rešenje se donosi primenom odredaba člana 192-209. ovog Zakona. Kako je odredbom člana 192. stav 1. tog Zakona, propisano da organ nadležan za rešavanje donosi rešenje o upravnoj stvari na osnovu odlučnih činjenica utvrđenih u postupku, a članom 199. stav 2. istog Zakona, propisano da obrazloženje rešenja, između ostalog, sadrži razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na rešenje kakvo je dato u dispozitivu, to se, po oceni ovog suda, a imajući u vidu da je osporeno rešenje doneto nakon: "ocena navoda žalbe, ožalbenog rešenja i spisa predmeta", za sada ne može pouzdano utvrditi koje ožalbeno - prvostepeno rešenje je tužena ocenjivala prilikom odlučivanja o žalbi ako je razlog za njeno podnošenje upravo zbog toga što prvostepeni organ nije doneo rešenje po zahtevu tužilaca za isplatu dodatka na platu po osnovu prekovremenog rada, rada za vreme državnog i verskog praznika i rada noću. Takođe, iz sadržine odredbe člana 236. stav 2. napred navedenog Zakona nedvosmisleno proizlazi da, ako drugostepeni organ može rešiti upravnu stvar prema spisima predmeta, doneće svoje rešenje, a ako ne može, sam će sprovesti postupak i svojim rešenjem rešiti upravnu stvar, a iz obrazloženja osporenog rešenja ne proizlazi da je tužena provodila upravni postupak i u vezi s tim utvrđivala odlučne činjenice i okolnosti koje su od značaja za donošenje rešenja. Konačno, kako u obrazloženju osporenog rešenja nije bliže označeno šta čine spisi predmeta 5 tužilaca, već je samo navedeno da je prvostepeni organ dostavio akt 05/2 br. 117-223/06 od 27.12.2006. godine, sa spisima predmeta, (bez navođenja razloga zbog kojih prvostepeni organ nije doneo rešenje po zahtevu tužilaca), to je ovaj sud našao da tužena nije utvrdila da li su se u konkretnom slučaju stekli uslovi za spajanje stvari i vođenje jednog postupka s obzirom da se radi o više zahteva koji se zasnivaju na istom ili sličnom činjeničnom stanju i na istom pravnom osnovu, kako je to inače propisano odredbom člana 117. stav 3. napred navedenog Zakona.

Zbog svega navedenog, nadležni organ će u ponovnom postupku otkloniti sve prethodno navedene propuste na koje mu je ukazano ovom presudom i doneti novo na zakonu zasnovano rešenje, pri čemu je vezan pravim shvatanjem i primedbama ovog suda u pogledu postupka iz iste presude na osnovu čl. 61. Zakona o upravnim sporovima.

Sa iznetih razloga, nalazeći da su osnovani navodi tužbe da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužilaca, Vrhovni sud Srbije je, na osnovu člana 41. stav 2. u vezi člana 38. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96), rešio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 12.09. 2007. godine, U. 538/07

Zapisničar, Predsednik veća - sudija,

Biljana Šundarić, s.r. Olga Đuričić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

RS